

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/34/2017
Identifikačné číslo spisu:	2202899983
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2017
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2202899983.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. E. bytom N., C. zastúpenej dr. jur. Ferencom Mazácsom, advokátom so sídlom v Dunajskej Strede, Alžbetínske nám. 328/4/1094, proti žalovanému F. E., bytom F., zastúpenému JUDr. Jánom Véghom, advokátom so sídlom v Dunajskej Strede, Alžbetínske nám. 1203, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 6 C 149/2002, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 29. novembra 2013 sp. zn. 11 Co 288/2013 v spojení s opravným uznesením z 28. novembra 2016 sp. zn. 11 Co 288/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 25. januára 2013 č. k. 6 C 149/2002-589 uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému titulom náhrady trov právneho zastúpenia sumu 4.491,08 € na účet právneho zástupcu žalovaného do troch dní od právoplatnosti uznesenia a zároveň jej uložil povinnosť nahradiť trovy konania štátu vo výške 1.363,06 € na účet Okresného súdu Dunajská Streda. Z odôvodnenia uznesenia vyplynulo, že na súde prvej inštancie bolo pod sp. zn. 6 C 149/2002 vedené konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov účastníkov konania. Uznesením zo dňa 3. marca 2011 č. k. 6 C 149/2002-563 bolo konanie zastavené z dôvodu, že žalobkyňa žalobu podaním zo dňa 2. februára 2011 vzala v celom rozsahu späť bez udania konkrétneho dôvodu. Zároveň súd rozhodol, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie o náhrade trov konania účastníkov rozhodol podľa ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), keď mal za to, že žalobkyňa vzala žalobu v plnom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu, čím procesne zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Preto jej súd uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania. O náhrade trov konania štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O. s. p. tak, že takisto uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť náhradu trov konania štátu v uvedenej výške.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 29. novembra 2013 sp. zn. 11 Co 288/2013 v spojení s opravným uznesením z 28. novembra 2016 sp. zn. 11 Co 288/2013 zmenil (§ 220 O. s. p.) uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda z 25. januára 2013 č. k. 6 C 149/2002-589 tak, že rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania; žalobkyni i žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy konania štátu, každému vo výške 681,53 € na účet Okresného súdu Dunajská Streda do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Uviedol, že ak došlo k zastaveniu konania, v zásade žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu jeho trov. Možnosť, aby niektorému z účastníkov konania bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania, nastáva až vtedy, ak sú v danom prípade zastavenia konania splnené podmienky uvedené v § 146 ods. 2 O. s. p.; ustanovenie § 146 ods. 2 O. s. p. je v pomere k ods. 1 špeciálnou úpravou. V danom prípade, keďže išlo o späťvzatie žaloby žalobkyňou, má sa za to, že procesne zaviniла zastavenie konania žalobkyňa. Vychádzajúc však zo skutkových okolností daného prípadu, a to najmä s ohľadom na predmet sporu, ktorým je vyporiadanie BSM, dĺžku trvania sporu, keď konanie sa začalo v roku 2002, rozsah vykonaného dokazovania, kde bolo podaných niekoľko znaleckých posudkov a najmä na skutočnosť, že žalovaný súhlasil so späťvzatím návrhu, v dôsledku čoho došlo k zastaveniu konania a bezpodielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam sa zmenilo na podielové, kde budú mať obaja účastníci rovnaký podiel (takže v ich majetkovej sfére k podstatnejším zmenám napriek niekoľkoročnému konaniu nepríde), odvolací súd považoval za spravodlivé, aby každý z účastníkov znášal náhradu svojich trov konania, a mal za to, že v danom prípade je dôvodná aplikácia ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo. Pri náhrade trov konania štátu s prihliadnutím k vyššie uvedeným skutočnostiam považoval odvolací súd takisto za dôvodné, aby sa na náhrade trov konania štátu, ktoré súd prvej inštancie vyčísľal správne, podieľali obaja účastníci rovným dielom, keďže sa ohodnocoval ich spoločný majetok, ktorý v súčasnosti (nehnuteľný) majú v podielovom spoluvlastníctve v rovnakej výške podielov a hnutelné veci pripadli do vlastníctva tomu z účastníkov, ktorý mal tieto vo svojej držbe. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že žiadny z účastníkov nemá na ich náhradu právo, a to podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p., keď odvolateľka nemala v odvolacom konaní plný úspech.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. pred 1. júlom 2016, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 do 30. júna 2016 išlo o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a dôvodnosť ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. a/, c/ O. s. p. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci tým, že odvolací súd nesprávne aplikoval ustanovenie právneho predpisu; odôvodnenie rozhodnutia je založené na ničím nepodložených a nepreukázaných tvrdeniach právneho zástupcu žalobkyne. Z uvedených dôvodov považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu za nepresvedčivé a nedostatočné pre neexistenciu skutočných dôvodov. Keďže odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je v rozpore so znením § 146 ods. 2 O. s. p., považuje samotné rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné a nejasné pre nedostatok dôvodov. Má za to, že nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, vzhľadom na absenciu aplikácie ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p., sa žalovanému reálne odňala možnosť konať pred súdom a zároveň mu bolo uvedeným rozhodnutím reálne odopreté aj jeho právo na súdnu ochranu; napadnuté uznesenie považuje za nesprávne, nezákonné a zaujaté. Žalobkyňa nikto nenútil podať žalobu o vyporiadanie BSM účastníkov konania, ktorú následne v podstate bezdôvodne vzala späť, čím spôsobila zbytočné súdne konanie a zbytočné trovy právneho zastúpenia. Žalovaný ako osoba bez právnického vzdelania bol vzhľadom na právnu zložitosť predmetného konania nútený požiadať o právne zastúpenie, s čím mal nemalé výdavky, ktoré mu do dnešného dňa nikto neuhradil napriek skutočnosti, že bol v spore z procesného hľadiska úspešný. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu „zrušil a zmenil tak, že potvrdí rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a odvolanie žalobkyne voči rozhodnutiu o trovách konania zamietne“. Ďalej žiadal uložiť žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 454,06 € a trovy dovolacieho konania vo výške 542,92 € k rukám jeho právneho zástupcu. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

4. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O. s. p.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

7. V prejednávanej veci bolo dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v časti výroku o náhrade trov konania. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. V zmysle § 239 ods. 3 O. s. p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania. Dovolateľka napadla dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách (prvoinštančného) konania. Takéto uznesenie je podľa § 239 ods. 3 O. s. p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená.

8. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalovaným podané dovolanie nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania žalovaným namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

10. Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. namieta, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, svoje závery ani dostatočne neodôvodnil, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné, nepresvedčivé a zaujaté. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje zreteľné vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, ktoré spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

11. Za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania nebolo možné považovať nesprávne právne posúdenie veci; k záveru, že nesprávne právne posúdenie nie je vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. najvyšší súd dospel už dávnejšie vo viacerých rozhodnutiach - viď najmä R 54/2012, ako aj rozhodnutia sp. zn. 1

Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v prejednávanej veci nejde.

12. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci, nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

13. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p.; v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p. Preto najvyšší súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.